

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 122.820 van 15 september 2003
in de zaak A. 109.850/XIV-6424.**

In zake :

XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. MEULEMANS,
kantoor houdende te 2800 MECHELEN,
Koningin Astridlaan 143

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 3 september 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 2 juli 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 18 september 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 8 april 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur G. DESNYDER, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van advocaat C. DECORDIER die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 5 september 2000 en zich vluchteling verklaart op 7 september 2000; dat op 2 juli 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 8 augustus 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1.1 Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

“A. Schending van het verdrag van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 alsmede de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 m.b.t. de uitdrukkelijke motivering in bestuurshandelingen (B.S. 12 september 1991)

Aangezien het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen ten onrechte stelt dat de asielmotieven van verzoeker geen grondslag vinden in de Conventie van Genève omdat hij niet aantoonde dat hij wordt geviséerd omwille van een politieke of religieuze overtuiging, zijn nationaliteit of etnie of het behoren tot een sociale groep;

Aangezien het vluchtelingenverdrag wel vijf oorzaken van vervolging vermeldt maar ‘het behoren tot een bepaalde groep’ van mensen een ruime interpretatie kent, die overigens verenigbaar is met de bedoelingen van de auteurs van het Vluchtelingenverdrag die in de aanbevelingen van de Slotakte werden opgenomen; Zie Slotakte van de Conferentie van gevolmachtigden van de Verenigde Naties betreffende de status van vluchtelingen en staatloze personen, 28 juli 1951, IV, E.

Aangezien de problemen van gemeenrechtelijke aard worden beschouwd;

Aangezien verzoeker behoort tot deze groep van mensen die hun diensten dienen te verlenen aan het land van herkomst waarbij misbruik wordt gemaakt van hun posities en de rechten van de mens niet meer worden gerespecteerd;

Aangezien verzoeker nooit een eerlijk proces zou bekomen gezien de zoon van een machthebbend persoon levenslang invalide was geworden. Dat deze persoon trouwens nooit zou toegeven dat hij op dat ogenblik aan het inbreken was;

Aangezien op het ogenblik van het gebeuren en tot op heden het gezag berust bij het leger (verzoeker is immers nog niet officieel ontslagen van zijn dienstplicht!) zodat invoeren van nationale bescherming niet mogelijk was en het CGVS dan ook ten onrechte een bewijs vraagt van verzoeker waaruit blijkt dat hij geen bescherming kan bekomen; Zie CPRR (2de kamer) nr. R668, 20 februari 1992;

Dat wanneer wordt beweerd dat verzoeker wel bescherming kan bekomen het de overheid is, die de asielaanvraag onderzoekt, die moet nagaan waarom verzoeker geen

bescherming kon bekomen; Zie 'Vluchtelingen', Dirk Vanheule, Mys & Breesch, 1998, blz 48, nr. 110;

Dat verzoeker, dewelke zijn leven in gevaar is, toch niet via familie of derden bij het gerecht kan vragen of dat tegen hem een proces lopende is;

Dat zulks door het CGVS eenvoudig zou aangevraagd kunnen worden;

Dat verzoeker enkel kan bewijzen dat hij door de Procureur des Konings is opgeroepen om in dit verband een verklaring af te leggen (stuk 3).";

2.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij in essentie betoogt zij "nooit een eerlijk proces zou hebben bekomen" en "dat wanneer wordt beweerd dat verzoeker wel bescherming kan bekomen het de overheid is, die de asielaanvraag onderzoekt, die moet nagaan waarom verzoeker geen bescherming kon bekomen"; dat de verzoekende partij dit betoog tracht te staven door een loutere verwijzing naar een beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en rechtsleer, zonder dit in concreto op haar eigen situatie te betrekken, dat de verzoekende partij voorts aanvoert dat zij "enkel kan bewijzen dat (zij) door de Procureur des Konings is opgeroepen om in dit verband een verklaring af te leggen"; dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 6 mei 1993, die artikel 52 van de Vreemdelingenwet heeft gewijzigd, blijkt dat de asielaanvrager zijn aanvraag moet kunnen staven met een coherent en geloofwaardig verhaal, dus dat hij in zijn land van herkomst verdrukt wordt en bloot staat aan vervolging of foltering (Parl. St., Kamer, 1992-93, nr. 903/5,8); dat de asielaanvrager derhalve altijd moet aantonen dat hij vervolgd wordt; dat dit geen omkering van de bewijslast betekent, maar een afwijzing als de aanvrager geen gegeven aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen zijn (Parl. St., Senaat, 1992-93, nr. 555-2, 83); dat bovendien uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de oproepingsbrief van de Procureur des Konings niet heeft vermeld in haar beroepsschrift in dringend beroep noch het aan het commissariaat-generaal heeft bezorgd, zodat de commissaris-generaal er geen rekening mee kon houden; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel aanvoert dat "het recht op verdediging en het recht om zijn standpunt naar voor te brengen" zijn geschonden, "aangezien verzoeker in zijn dringend beroep het verzoek heeft uitgedrukt om gehoord te worden" en "dat hij nog een aantal documenten bezit om zijn asielaanvraag te staven en hij wachtende was op het interview":

2.2.2. Overwegende dat het dringend beroep bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratief en geen jurisdictioneel beroep is; dat derhalve de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op dergelijke beslissingen; dat, zoals uit de bespreking van het eerste middel blijkt; dat de verzoekende partij de oproepingsbrief van de Procureur des Konings niet heeft vermeld in haar beroepsschrift in dringend beroep noch het aan het commissariaat-generaal heeft bezorgd; dat de verzoekende partij geen verklaring geeft voor deze nalatigheid; dat op de asielzoeker de plicht rust om aan te tonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is; dat

dit zeker het geval is wat het bijbrengen van bewijsstukken betreft; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien september tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.